

Cinderella

ซินเธียเกิดในครอบครัวที่มีลูกสาว 7 คน เธอเป็นบุตรคนที่ 5 หน้าที่รับผิดชอบหลักของเธอคือกวาดถูบ้านและเตรียมอาหารให้แก่คนทั้งครอบครัว ด้วยจำนวนคนที่มากเธอจึงขลุกตัวอยู่ในครัวทั้งวัน จนใบหน้าของเธอเลอะไปด้วยผงถ่านสีดำแทบจะตลอดเวลา

"น้องรัก เจ้าอย่าหักโหมนักเลย ดูเจ้าสิ... เลอะเทอะหมดแล้ว" เกวินพี่สาวคนที่สามเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นใบหน้ามอมแมมของน้องสาว แม้จะต่างมารดากันแต่เหล่าพี่น้องต่างก็รักใคร่กันดี

"นี่ ได้ยินข่าวหรือยัง" เอมีพี่สาวคนที่สี่พูดพลางก้าวยาว ๆ เข้ามาในส่วนห้องครัวซึ่งอยู่หลังบ้าน ปกตินางจะเป็นคนรับผิดชอบแผงขายปลาในตอนเช้า ครอบครัวของเราเป็นชาวประมงที่ค่อนข้างจะขัดสน แต่ละวันมีเพียงแค่มื้อกินเท่านั้น

"ข่าวอะไรกันถึงทำเจ้ากระโดดกระเดกโวยวายเช่นนี้" เกวินเอ็ดหลังจากเห็นกิริยาของน้องสาวตนเอง เป็นผู้หญิงควรต้องมีท่าทีที่เหมาะสมเพื่อหลบเลี่ยงสายตาวิจารณ์ของผู้อื่นที่มักจะสอดส่องมาอย่างไม่มีเหตุผล

"ก็ข่าวว่าเจ้าชายจะจัดงานเลี้ยงยิ่งใหญ่เพื่อเชิญหญิงสาวทั้งหลายมาเต้นรำและหาคู่สนะสิ" สีหน้าท่าทางตื่นเต็นของเอมีทำเอาซินเธียอมยิ้มมองพี่สาวของตนเอง

"ทุกคนต้องเข้าร่วมงานนี้สินะ" เกวินไม่เห็นเหตุจะเป็นไย เธอไม่ชอบการทำตัวแปลกแยกจากกลุ่มเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

"ใช้หนี้สินะ ต้องจัดเตรียมชุดราตรีสวย ๆ ซะแล้ว ข้าไปบอกเรื่องนี้กับแมร์ก่อน นางคงจะตื่นเต็นนำดูเชียว" แมร์และแคโรลเป็นฝาแฝดที่อายุน้อยที่สุดในบ้าน ปีนี้ก็อายุโตพอจะเข้าร่วมงานเลี้ยงได้เช่นกัน ปกติแล้วแมร์จะตัดเสื้อผ้าช่วยคุณนายเอลวิสเป็นประจำจึงมีความรู้ติดตัวมาบ้าง เวลาอยากได้ชุดสวย ๆ ในราคาที่ถูกลงพวกเราก็จะคิดถึงหล่อนเป็นคนแรกเสมอ

เอมีผลุนผลันออกไปด้วยดวงตาประกายแสง เธอดีใจที่พี่น้องจะได้ไปร่วมงานเลี้ยงโดยพร้อมเพรียงกัน

"ทำอย่างไรดี ที่นั่งพอเพียงแค่ 6 คน" วันงานเลี้ยงเต็มรัมาถึงทุกคนอยู่ในชุดสวยจะให้ใครสักคนไม่ได้ไปก็จะเป็นเรื่องน่าเสียดาย ทุกคนมีสีหน้าหมองลง รัม้าที่รอรับได้แต่เฝ้ารอการตัดสินใจของพวกเขาเธอ

"โ๊ะ๊ะ ข้าลืมนไปเสียสนิทว่าเคียวซูปไว้ พวกเจ้าไปกันก่อนเถอะ" ซินเทียทำที่เป็นนึ๊กขึ้นได้ว่าเคียวซูปไว้เพื่อให้พวกพี่น้องของเธอได้ออกเดินทางเสียที

ปราสาทของเจ้าชายนั้นตั้งอยู่ค่อนข้างไกลต้องใช้เวลาในการเดินทาง หากไม่รีบออกรถแล้วละก็จะสายเอาได้ พี่น้องทำหน้าที่หนักใจกันเสียหมด มีเพียงซินเทียที่ยิ้มแย้มแล้วโบกมือ

"ซินเทีย! เอมีบอกให้ข้าแวะรับเจ้าด้วย จะรังเกียจหรือไม่หากไปกับพวกเรา" วิเวียนซึ่งเป็นคนชายฝั่งแดงติดกับเอมีร้องเรียกซินเทียซึ่งกำลังนั่งชิมเขาอยู่ในความมืด นางดีใจลุกขึ้นจากบันไดหน้าบ้านยิ้มพลางพยักหน้าก่อนจะเดินไปขึ้นท้ายเกวียนชนฝักซึ่งแทบจะไม่เหลือที่ว่างพอให้เธอแทรกตัวเข้าไป

"ข้าแค่จะผ่านไปเมืองข้าง ๆ นะ เจ้า...โอเคใช่ไหม"

"ข้าสบายมาก" ซินเทียยิ้มแล้วรัม้าต่อเกวียนก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปจนถึงจุดหมาย ซินเทียขอบคุณวิเวียนและพอดีกับเอมียืนรอเธออยู่ก่อนแล้ว

"ขอบคุณ" เธอกล่าว เอมีระบายยิ้มบางแล้วกุมมือข้างหนึ่งของเธอไว้ก่อนจะเดินเข้างานไปพร้อมกัน

โถงใหญ่จัดไฟสว่างราวกับเป็นเวลากลางวัน เสียงเพลงไพเราะจากนักดนตรีเคล้าบรรยากาศให้ชวนออกมาขยับตัวเต้นรำ อาหารคาวหวานถูกจัดเลี้ยงอย่างสมฐานะเหล่านี้ทำซินเทียอ้าปากด้วยความประทับใจ

เจ้าชายนั้นมีเพียงพระองค์เดียวและดูเหมือนว่าจะมีใครจงที่ว่างนั้นไว้แล้วสาวผมบลอนด์ทองมีผิวขาวผุดผาดกำลังเต้นรำอย่างฉะฉานอยู่ในอ้อมแขนของเจ้าชายทำเอาหลายคนอิจฉาตาร้อนกันไปตาม ๆ กัน เพราะคนอื่น ๆ เองก็อยากมีโอกาสใกล้ชิดเจ้าชายที่มีสิริโฉมเช่นนี้ด้วยกันทั้งสิ้น

ซินเทียมองเหตุการณ์ตรงหน้าแล้วเกิดความอิจฉาอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำอะไรได้นอกเหนือไปจากการตีหมกกับพี่น้องของตนเอง

"เจ้ารอตรงนี้นะเดี๋ยวพี่กลับมาจับ" งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา อากาศข้างนอกหนาวจนซินเทียต้องถอดตัวเองไว้หลวม ๆ รถม้าทยอยออกไปที่ละคันจนเหลือเพียงซินเทียไว้ เอมีบอกให้นางรอเพื่อจะเวียนรถม้ามารับอีกครั้งหนึ่ง ตอนแรกเกริ่นและพี่คนที่สองจะอยู่เป็นเพื่อน แต่เธอก็บอกปัดให้รีบกลับบ้านไปก่อน เพราะเห็นว่าอากาศที่หนาวเย็นเช่นนี้ควรรีบกลับบ้านไปผิงไฟจะเป็นการดีที่สุด ทั้งที่ตนเองก็หนาวเช่นกันแต่ซินเทียก็มักจะนึกถึงพี่น้องก่อนตนเองเสมอ

"เจ้าคงจะหนาวมาก เอาเสื้อคลุมเข้าไปสิ" เสียงท่อมว่าพลางผ้าคลุมขนสัตว์ก็ถูกยกขึ้นคลุมไหล่ของเธอ ซินเทียหันไปมองผู้ที่มอบเสื้อคลุมให้หมายจะขอบคุณ

"ขอบคุณ...เพคะ" ซินเทียหลุบตาต่ำไม่กล้าสบตากับใบหน้าเรีงรอง กลิ่นจากผ้าคลุมหอมกรุ่นจาง ๆ ช่วยประโลมความหนาวได้ดี

คนรับใช้ที่คอยสังเกตอยู่ไม่ไกลนำเสื้อคลุมตัวใหม่มาให้องค์ชายสวมกายคลายหนาว ในอกของซินเทียเต้นเร้าด้วยความตื่นเต้นที่ได้เจอเจ้าชายอย่างใกล้ชิดเช่นนี้

"ริมฝีปากและผิวของเจ้าช่างซีดเซียว เข้าไปผิงไฟสักหน่อยเถิด" เจ้าชายสำรวจใบหน้าในความมืดเพียงคร่าว ๆ เห็นแต่ใบหน้าขาวซีดล้อมกรอบด้วยผมสีเข้มที่มัดตกแต่งอย่างดีเท่านั้น

"ขอบพระคุณเจ้าชายมากเพคะ แต่หากหม่อมฉันละจากตรงนี้ไปแล้วเกรงว่าจะคลาดกับพี่สาวเอาได้" นางปฏิเสธอย่างสุภาพแล้วแยมยิ้มด้วยริมฝีปากซีด เจ้าชายดึงผ้าคลุมที่ร่วงลงจากไหล่ขึ้นมาคลุมให้เธออย่างใส่ใจ

"ไหล่เจ้าก็คงจะเย็นหมดแล้ว คลุมไว้เถิด" เจ้าชายกล่าวเพียงแค่นั้นแต่ก็ไม่ได้ขยับกายเดินหายไปทางใดเสียที ซินเทียจึงเอ่ยถามขึ้น

"เจ้าชายกำลังรอผู้ใดอยู่หรือเพคะ" หล่อนมองตามสายตาของเจ้าชายที่จ้องมองไปยังถนนกว้างใหญ่ที่ทอดออกจากวังไปสู่เส้นทางในเมือง

"รอเจ้าหญิงของข้านะสิ" ว่าพลางก็มองไปยังมือซ้ายที่กุมรองเท้าสีขาวคู่สวย ที่มีอยู่เพียงข้างเดียว "ไม่แน่ว่านางอาจจะกลับมาเอาฉัน"

"ไอ้ นี่มัน..." ช่างเหมือนกับในนิทาน

"ช่างเหมือนกับในนิทานนะหรือ ข้าก็คิดเช่นกัน" เจ้าชายสรวลยิ้มเล็กน้อย ชินเทียมองภาพนั้นอย่างลึ้มตัวพร้อมกับความสุขแบบแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในใจ

"พระองค์ก็เคยอ่านหรือเพคะ"

"พวกพี่เลี้ยงเคยเล่าให้ข้าฟังบ้างตอนเด็ก"

คล้ายคล้ายเหมือนเจอเพื่อนที่ถูกคอ พวกเขาแลกเปลี่ยนหัวข้อพูดคุยตั้งแต่ นิทานก่อนนอน นโยบายเศรษฐกิจ ราคาสินค้าในเมือง ความรักในอุดมคติ เรื่อยไป จนถึงสีของดอกคาเมเลียที่ชื่นชอบ

"เช่นนั้นแล้ว ขอให้พระองค์พบกับเจ้าของรองเท้าได้โดยไว หม่อมฉันต้อง ของตัวลาก่อน" เสียงของหล่อนอู้้อี้เล็กน้อยเพราะอากาศ ชินเทียทำท่าจะมอบผ้าคลุมคืนแก่เจ้าชาย

"เก็บไว้เถิด ถ้าวางข้ามอบให้" ชินเทียจึงละมือและย่อตัวเคารพก่อนจะขึ้นรถม้าจากวังกลับมายังบ้านของเธอโดยมีเอมีเฝ้าถามอยู่ไม่หยุดว่าเจ้าชายมาคุยกับเธอได้อย่างไร ชินเทียจึงอธิบายให้ฟัง

"เช่นนี้แล้วชินเทียของเราจะได้เข้าวังกับเขาบ้างหรือไม่?" ท่านแม่ของลูกสาวทั้งเจ็ดถามขึ้นเมื่อได้ยินเรื่องเล่าชวนยินดีว่าหนึ่งในลูกสาวของนางได้พูดคุยกับเจ้าชายเป็นการส่วนตัว

"จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ข้าแค่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น มิได้เดินรำเสียหน่อย" เจ้าตัวเปรย

"หากเจ้าชายเขานับน้องเราเป็นสหายก็คงจะนำยินดีเชียวแหละ"

"สหายนั้นหรือ?" ในใจของชินเทียไม่ได้คิดถึงคำนี้เพราะนางคาดหวังในใจว่าจะได้เป็นเจ้าหญิงบ้างเช่นกัน หากนางปริปากว่าไม่คาดหวังเลยก็จะเป็นการทรยศต่อตนเองและนางไม่ต้องการเช่นนั้น สีหน้าและแววตาของเจ้าชายยังเป็นที่จดจำใน

จิตใจนางได้ดี น้ำเสียงที่ลุ่มลึกและฉะฉานยังคงสลักลึกลงไปในทุกโสตประสาท นางไม่จำแนกความต้องการของตนเป็นสหายแน่แท้

"เจ้าชายมีเจ้าหญิงในดวงใจอยู่แล้วไม่ใช่หรือตามที่เจ้าพูด" สายตาตำหนิจากพี่ที่แสนดีส่งมาถึงนางอย่างไม่ได้ตีความผิดเพี้ยนไปเองอย่างแน่นอน

"แต่เจ้าชายจะมาอยากได้คนเช่นข้าเป็นสหายได้เช่นไร" เมื่อใดมีคนพยายามย่ำสถานะของเราสิ่งที่ทำได้คือมีเพียงยอมรับแล้วจึงแสดงความเห็นต่างออกมาบ้าง "...และข้าก็ไม่ได้ต้องการเป็นสหายด้วย"

"ชายกับหญิงเป็นเพื่อนกันไม่ได้" ท่านพ่อพูดเสียงเย็นด้วยอารมณ์โมโหเจือเล็กน้อย

"ท่านพ่อก็อยาหวั้โบราณไปเลย หากเรียกสหายกันแล้วย่อมไม่เป็นอย่างอื่น" เอมีกล่าวเช่นนี้เพราะเพียงเป็นเพื่อนกับเจ้าชายแล้วนั้นชีวิตน้องสาวของเธอย่อมต้องเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

"เช่นนั้นเจ้ากำลังบอกว่าน้องเราไม่คู่ควรเป็นอื่นใดนอกจากสหายจั้นหรือ"

"ไม่ใช่สิ พวกท่านเข้าใจสิ่งที่ข้าต้องการจะกล่าวเป็นอย่างนั้นได้อย่างไรกัน" เอมีตบอกตัวเองเบา ๆ ด้วยสีหน้าตกใจ ทำไมพวกนางไม่เข้าใจกันเลย นางอ้าปากเตรียมจะอธิบายต่อแต่กลับต้องสงบปากสงบคำแทนเพราะพี่คนโตพูดขึ้นมา

"ข้าว่าพอเพียงเท่านี้เถอะ สุดท้ายแล้วจะได้เข้าวังหรือไม่ชินเทียก็ยังเป็นครอบครัวของเราอยู่ดี" นางกล่าวแล้วเปลี่ยนหัวข้อประเด็นไป

ในใจชินเทียมีความโมโหร้ายมากมายเกิดขึ้นเพราะความต่ำต้อยที่สำนึกรู้ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครกล่าวคำใดนี้ต่างหาก เธอต่ำต้อย เธอไม่คู่ควร เป็นสิ่งที่เธอสามารถคิดเห็นได้โดยไม่ต้องมีใครมากล่าวเตือน เช่นนั้นก็เพียงพอจะทำให้เธอเกิดความไม่พอใจขึ้นแล้ว เพราะเธอเองก็รู้สึกไม่พึงพอใจต่อตนเองเช่นกัน สิ่งที่เธอพอจะทำได้จึงมีเพียงจดจำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ไว้เป็นสิ่งที่ดี ๆ ในชีวิตและดำเนินชีวิตเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้นเช่นที่หลาย ๆ คนก็ทำกัน

"เจ้าชายกำลังตามหาผู้ที่จะสวมรองเท้าได้..." หลายสัปดาห์ต่อมาเสียงประกาศจากทหารม้าองครักษ์ก็กระจายข่าวไปทั่วทั้งเมือง ซินเทียได้ยินแล้วระบายยิ้มเบาบางแต่ดวงตากลัมน้ำคลอหน่วย พลังคิดถึงคำที่เคยได้ยินว่าความรักของคนสองคนนั้นเป็นเรื่องปาฏิหาริย์

เจ้าชายประกาศเชิญชวนหญิงสาวทั้งหลายให้มาลองสวมรองเท้าเพื่อตามหาคนที่พระองค์ตั้งใจจะแต่งงานด้วย ในตอนแรกซินเทียจะไม่เดินทางมาลองสวมรองเท้าแล้วเพราะเธอรู้อยู่เต็มอกว่าไม่ใช่รองเท้าของตัวเองแน่ แต่ทนความคะยั้นคะยอของบรรดาพี่น้องไม่ไหวประกอบกับเธอเองก็อยากเห็นสาวผู้ถูกเลือกคนนั้นด้วยเช่นกันจึงได้ลงเอยเช่นนี้

"คิวเจ้าแล้ว" คนรับใช้กล่าวเรียบ ๆ แล้วนำนางเข้าไปในห้องลองรองเท้าภายในห้องปิดมิดชิด

ในนั้นเธอได้พบกับเจ้าชายและคนรับใช้อีกสองคน เจ้าชายยังคงสิริโฉมเช่นเคย พระองค์นั่งลงบนเก้าอี้ที่จัดวางไว้สองตัว ซินเทียนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างข้าง ๆ เจ้าชายอย่างสงบเสงี่ยม แต่ภายในใจตื่นเต้นจนใจแทบจะหลุดออกจากอก

"โอ๊ะ มันไม่ใช่คุณนี่นา" ซินเทียกล่าวเบา ๆ พลังมองรองเท้าที่ถูกยกมาให้ นางลองสวม มันเป็นรองเท้าที่ขนาดใหญ่กว่าที่นางเคยเห็นเล็กน้อยและสีของมันเป็นสีน้ำตาลซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิง

"เจ้ากล่าวว่าจะอะไรหรือ?" เจ้าชายอมยิ้มดวงตาเป็นประกาย ซินเทียทำหน้าฉงนแล้วกล่าวต่อ

"หม่อมฉันกล่าวว่า..." ซินเทียขังใจระแวงเล็กน้อย "...มันไม่ใช่คุณนี่"

"เช่นนั้นแล้วมันคือคุณไหนกันล่ะ?" เจ้าชายเร่งเร้าด้วยท่าที่ตื่นเต้น

"คุณสีขาว ขนาดเล็กกว่านี้เพคะ" ซินเทียกล่าวจบแล้วก็ก้มหน้าขบปากของตนเองด้วยความประหม่า "หม่อมฉันพูดมากไปแล้ว ขอเจ้าชายโปรดทรงอภัยให้ด้วย"

"ไม่หรอก เจ้าพูดในสิ่งที่ข้าอยากได้ยิน"

"เพคะ?" ซินเทียฉงนและสบตาสีกเข้าไปในดวงตาขององค์ชาย

"เจ้าชื่ออะไรนั่นหรือ"

"ซินเทียเพคะ"

"ซินเทีย เจ้ายินดีจะแต่งงานกับข้าหรือไม่? " มีแต่ความตะลึงลานปรากฏบน
ใบหน้าของนาง

"หม่อมฉัน...ไม่เข้าใจ" มือใหญ่ของเจ้าชายกอบกุมมือนางไว้ก่อนจะเรียกคน
รับใช้ที่ถือแหวนอยู่ให้เขามาใกล้

"คนที่ข้าตามหามาตลอดก็คือเจ้า ซินเทีย"